

Kam sa stratila škola?

Keď Ondro zazvonil doma pri dverách, mamička sa vylakala: „Ondro! Čo tu robíš? Stalo sa ti niečo? Ako to, že nie si v škole?“

„Škola nie je,“ odpovedal Ondro veselo a pravdivo. Aktovku, ktorú už nepotreboval, hodil na skrinku pri dverách.

„Ako to – nie je?“ nechápala mamička.

„Stratila sa,“ vysvetlil jej Ondro.

„Čože?“ zamračila sa mamička. „Ondrej, nerob si zo mňa žarty! Okamžite mi povedz, čo sa stalo!“

„Ale mami, škola sa naozaj stratila,“ uistil mamičku radostne Ondro. „Ešte pred zvonením. Môžem si ísť s chlapcami zahrať futbal?“

Mamička sa na Ondreja podozrievavo pozrela: „Ihneď polož tú futbalku! Ja teraz pôjdem do školy s tebou. Uvidíme, čo sa vlastne stalo.“

Mamička rýchlo obliekla malého bračeka Tonka. Posadila ho do kočiarika a vydala sa spoločne s Ondrom ku škole. Vlastne tam, kde stávala škola.

O chvíľu boli v parku, odkiaľ bývalo obvykle na školu vidieť. V ten moment bolo mamičke jasné, že Ondro neklamal. Zostala stáť s otvorenými ústami a zalapala po dychu. Potom chvíľku zúfalo žmurkala. Ondro by nikdy neveril, že by mamičku zmiznutie školy mohlo tak rozčúliť.

„No to azda nie,“ šepkala mamička vydesene. „Ja asi zle vidím. Možno mám horúčku a blúznim...“

„Mami, to je v poriadku,“ snažil sa mamičku upokojiť Ondro. Pre istotu jej pomohol posadiť sa na lavičku.

„Škola je proste v háji. Vidíš dobre,“ dodal, aby mamičku uistil, že má oči v poriadku. Chudera mamička! V tvári bola celkom biela. Rýchlo telefonovala oteckovi, aby sa s ním poradila, čo teraz. Zato milý Tonko v kočiariku sa hlasito radoval. A to sám do školy ešte vôbec nechodil!

V tom čase sa už v miestach, kde stávala škola, schádzali šokovaní rodičia. Nikto samozrejme deťom neuveril, že škola sa len tak stratila. Všetkým deťom doma rodičia najskôr nespravodlivo vynadali, že si nemajú vymýšľať. Až potom sa šli dospelí presvedčiť na vlastné oči. Teraz zmätene a bezradne pobiehali po trávniku. Navzájom sa uisťovali, že sa im to všetko predsa len nezdá.

Okolo nich veselo pobehovali deti. Radovali sa. Chlapci hrali futbal, dievčatá naháňačku. Bolo im jasné, že učenie hneď tak nezačne. Zmiznutie školy bolo navyše poriadne napínavé. Ešte nikdy neboli rodičia takí rozčarovaní ako dnes. Najviac zo všetkých sa ale radoval Ondro. Fíha, ten Zlobyrád je ale šikovník, vravel si v duchu. Nabudúce by som mohol nechať zmiznúť zubára, plánoval si veselo. A preháňal s Krištofom futbalku.

